FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT ANTONIO LA PERGOLA

föredraget den 21 november 1996 *

I. Inledning

1. Klagandena för talan mot den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt har meddelat den 21 februari 1995 i mål T-472/93, Cambo Ebro mot rådet. [1] Överklagandet avser endast förstainstansrättens dom i den del klagandena befunnits sakna rätt till utomobligatoriskt skadestånd för den skada som enligt klagandena uppkommit till följd av att rådet antog förordning (EEG) nr 3814/92.

II. Bakgrund till tvisten

2. I rådets förordning (EEG) nr 3814/92 av den 28 december 1992 om ändring av förordning (EEG) nr 1785/81 och om tillämpning i Spanien av de priser inom sockersektorn som fastställts i samma förordning [2] (nedan kallad förordningen) föreskrivs, med verkan från och med den 1 januari 1993, en fullständig tillnärmning av sockerpriserna i dessa länder till de priser som gäller i resten av gemenskapen, för att kunna genomföra den inre marknaden. Genom förordningen upphörde således det övergångssystem som gällde för denna sektor till följd av det tillfälliga undantaget enligt artikel 70.3 a i akten om anslutningsvillkoren för Konungariket Spanien och Republiken Portugal, fogad till fördraget om Konungariket Spaniens och Republiken Portugals anslutning till Europeiska ekonomiska gemenskapen och undertecknad den 12 juni 1985 [3] (nedan kallad anslutningsakten), vilket undantag hade fastställts enligt det högsta pris som gällde i Spanien i denna sektor vid tidpunkten för anslutningen.

3. I ovannämnda dom av den 21 februari 1995 förklarade förstainstansrätten att förordning nr 3814/92 var en generell åtgärd och avvisade klagandenas talan om ogiltigförklaring. Domarna i förstainstansrätten fann således att klagandena inte kunde föra talan om ogiltigförklaring av en sådan rättsakt, eftersom de saknade talerätt. Förstainstansrätten ogillade även klagandenas yrkande om ersättning för de skador som de påstod sig ha förorsakats genom åsidosättande av deras berättigade förvänt-

* Originalspråk: italienska.

1 — REG 1995, s. II-421.

2 — EGT L 387, s. 7.

3 — EGT L 302, s. 9.

ningar eller genom åsidosättande av ickediskrimineringsprincipen, allt till följd av att rådet antagit förordningen.

4. Jag hänvisar till förstainstansrättens ovannämnda dom av den 21 februari 1995 för en mer utförlig beskrivning av de rättsliga omständigheterna avseende den aktuella tvisten, de faktiska omständigheterna i målet vid förstainstansrätten och de grunder som åberopats till stöd för nämnda talan.

III. Grunder för överklagandet

5. Klagandena har nu ifrågasatt denna dom från förstainstansrätten vad avser skadeståndsfrågan och har i detta syfte anfört de grunder för överklagandet som kommer att prövas nedan.

6. Som första grund har klagandena hävdat att förstainstansrätten har åsidosatt artikel 70.3 b i anslutningsakten, principen om skydd för berättigade förväntningar och artikel 190 i fördraget genom att finna att klagandena inte kunde hysa några berättigade förväntningar med anledning av anslutningsakten. Klagandena har närmare bestämt hävdat att de tvärtom, med beaktande av nämnda artikel 70.3 a kunde tro att priserna i fråga inte skulle tillnärmas marknadspriser efter sjunde året efter anslutningen.

Enligt min mening har förstainstansrätten på ett tydligt och uttömmande sätt motiverat sitt beslut på den punkt som nu ifrågasätts. Förstainstansrätten har nämligen förklarat att det framgår av den klart formulerade regeln i artikel 70.3 b i anslutningsakten att det ingick i rådets utrymme för skönsmässig bedömning att lagstifta på området för att uppnå just en tillnärmning av priserna i den aktuella sektorn. Enligt förstainstansrätten var det således uteslutet att anslutningsakten kunde bibringa några sådana förväntningar som klagandena har gjort gällande.

Jag delar förstainstansrättens slutsatser. Förstainstansrätten har enligt min mening varken gjort sig skyldig till logiska fel eller fel i tolkningen av gällande rätt, och dess slutsatser skall således stå fast. Överklagandet kan således inte bifallas på den första grunden.

7. Under sin andra och fjärde grund, som skall prövas tillsammans, eftersom de åberopade argumenten rör samma faktiska omständigheter, har klagandena även hävdat att förstainstansrätten har åsidosatt såväl principen om skydd för berättigade förvänt-

ningar som artikel 190 i fördraget genom att felaktigt finna att rådets förordning (EEG) nr 1716/91 av den 13 juni 1991, om tillnärmningen av de priser på socker och sockerbetor som gäller i Spanien till gemenskapens priser [4] (nedan kallad förordning nr 1716/91), inte kunde medföra några som helst berättigade förväntningar hos klagandena, och särskilt inte vad avser förhållandet att de omtvistade priserna var låsta från och med den 1 januari 1993.

Motiveringen av förstainstansrättens dom på denna punkt kan enligt min mening inte ifrågasättas. I denna fråga har förstainstansrätten med rätta erinrat om att förordning nr 1716/91 inte fastställde metoderna för tillnärmning av priserna för den andra etappen, det vill säga perioden efter den 1 januari 1993. Enligt nämnda förordning skall nämligen priserna tillnärmas den 1 januari 1993, och det överlåts till rådet att i en annan normativ rättsakt, som skulle antas vid en senare tidpunkt, eventuellt föreskriva åtgärder för den följande perioden. Även där hade gemenskapslagstiftaren lämnats tillräckligt stort utrymme för skönsmässig bedömning. Det är av denna anledning som jag anser att överklagandet inte kan bifallas på den andra och den fjärde grunden som klagandena framfört till stöd för sitt överklagande.

8. Under sin tredje grund har klagandena hävdat att förstainstansrätten inte har tillämpat artikel 28 i Europeiska enhetsakten på rätt sätt och således åsidosatt principen om skydd för berättigade förväntningar och artikel 190 i fördraget genom att anse att en försiktig och välunderrättad ekonomisk aktör borde ha räknat ut vilka följder genomförandet av den inre marknaden skulle kunna få för interventionspriserna på socker.

Artikel 28 i Europeiska enhetsakten saknar enligt min mening emellertid relevans för den aktuella tvisten. I denna bestämmelse anges nämligen endast att bestämmelserna i enhetsakten inte skall inverka på bestämmelserna i anslutningsakten: följaktligen innebär den — i likhet med förordning 1716/91, vilken även den har antagits med stöd av nämnda bestämmelse i anslutningsakten — varken en inskränkning i eller tillägg till föreskrifterna i artikel 70.3 b.

Det finns enligt min mening ingen anledning att uppehålla sig vid förstainstansrättens bedömning i frågan om vad en försiktig och välunderrättad ekonomisk aktör borde ha räknat med vad avser tillnärmningen av interventionspriserna på socker i Spanien. Denna bedömning rör nämligen omständigheter som endast kan beskrivas som sakomständigheter rörande utvecklingen av sockerpriserna i Spanien, och de ligger således utanför domstolens behörighet enligt artikel 51 i EG-stadgan för domstolen.

Överklagandet kan således inte heller bifallas på den tredje grunden.

4 — EGT L 162, s. 18 (fransk version; vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå).

9. Den femte grunden för överklagandet avser en allmän invändning att förstainstansrätten har åsidosatt flera olika bestämmelser och principer i gemenskapsrätten och skiljer sig inte särskilt mycket från den första och andra grunden, vilket kommissionen för övrigt med rätta har anmärkt. Denna grund skall således bedömas på samma sätt som de nämnda, redan prövade, grunderna.

10. Klagandena har som sjätte grund hävdat att förstainstansrätten har åsidosatt icke-diskrimineringsprincipen genom att göra åtskillnad mellan situationen för spanska sockerproducenter och den situation som klagandena — i egenskap av isoglykosproducenter — befann sig i och, följaktligen, åsidosatt den regel som återfinns i artikel 190 i fördraget.

Klagandenas påstående grundas på den logiska premissen att den sakliga situationen för de två marknaderna var identisk, och att de således borde ha behandlats på samma sätt av gemenskapslagstiftaren. Klagandena har i huvudsak vänt sig mot att sockerproducenter och isoglykosproducenter givits samma behandling. Förstainstansrätten har tvärtom skilt på de två sektorerna med hänvisning till skillnader i tillverkningsprocesser och till nödvändigheten att hålla betydande lager av slutprodukten. Detta är enligt domen nödvändigt i fall som gäller sockerproduktion, men inte i andra fall.

Således rör det sig även här om bedömning av faktiska omständigheter rörande marknaden och teknikerna för produktion av socker och isoglykos. Denna bedömning kan inte prövas av domstolen i ett överklagande. Överklagandet kan därmed inte heller bifallas på den femte grunden.

11. Samma slutsats gör sig gällande vad avser klagandenas argument under den sjunde, den åttonde och den nionde grunden, i det att dessa syftar till att ifrågasätta förstainstansrättens bedömning av de faktiska omständigheterna vad rör den struktur som marknaden för socker respektive isoglykos har i olika avseenden: uppbyggnad av ett lager av produkten, skyldighet att betala ett minimipris för råvaror, stöd som utbetalas till sockerproducenter för lager av slutprodukten och minskning av minimipriserna på sockerbetor.

12. Av vad anförts följer att överklagandet skall ogillas i sin helhet.

IV. Rättegångskostnaderna

Enligt artikel 69.2 och 69.4 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, med undantag för de kostnader som de intervenerande institutionerna har haft.

Klagandena skall således förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, med undantag för kommissionens kostnad, som denna själv får stå för.

V. Förslag till avgörande

13. På nu anförda skäl föreslår jag att domstolen skall

1. ogilla överklagandet,

2. förplikta klagandena att ersätta rättegångskostnaderna, med undantag för kommissionens kostnad,

3. förplikta kommissionen att bära sin rättegångskostnad.